

Negaidīt rīkojumus, darboties

Pallabam vienā no aktuālākajām tēmām, ko apspriež visur, ir jaunatnes problēma, jautājums par komjaunatnes uzturēšanu, kas lo- mu jaunatnes dzīve, autoritāti. Vēl jo vairāk, ka šis gads ir Vis-savienības Leniniskās Jaunatnes Savienības jubilejas gads — 70. dzimšanas diena.

Sogad rūpnīcas organizācija sā- kusī strādāt daudzi jauni sekretāri. Gada sākumā sekretāri pulcējās aktīva apmācības, ko vadīja kom- jaunatnes rajona komitejas darbi- nieki, kur tika izskatīti jautājumi, kas saistīti ar komjaunatnes dar- ba

organizāciju — sapulču vadīšana, pareiza dokumentācijas noformē- šana un citi. Bet daudz kas un pats galvenais komjaunatnes darba nak ar pieredzi, ar darbu tieši savā or- ganizācijā ir saviem komjaunie- šiem iespēju personiskas iniciāti- vas parādīšanai un aktivizēšanai darbā ir vairāk nekā pietiekami, galvenais — pareizi tās izmantot un ieviest dzīvē, negaidīt norādīju- mus, kā jāstrādā, kādus pasāku- mus veikt. Jādara tas, kas nepie- ciešams kolektīvam, rūpnīcai, pa- šiem cilvēkiem. Pedeja laika prakti- zējam atēstāciju komjaunatnes

darba speciālistiem, sabiedriskā darba veicējiem, un tas ir nepiecie- šami. Atēstācija kļūst par vēl vienu iespēju pilnā mērā parādīt savas spējas, dalīties grūtībās, pašiem tei- teikt, kas jāzūlabo pirmorganizāci- ju darba, dot lietiskus priekšliku- mus un vienlaikus pārbaudīt savas Stātu ziņāšanas, prasmi strādāt ar cilvēkiem.

Tādēļ 15 jūnijā iecerēts organi- zēt rūpnīcas komjaunatnes pirmor- ganizāciju sekreturu atēstāciju. Atēstācijas komisija piedalīs tiks acināti rūpnīcas sabiedrisko orga- nizāciju pārstāvji, cehu speciālisti, komjaunatnes rajona komitejas darbinieki. Komjaunatnes komiteja vēl sekmes sagatavošanas darba!

LOLITA DREIMANE,

komjaunatnes rūpnīcas komitejas sekretāre

Jūs jautājat.

Mēs atbildam.

Par pensijām

CIENIJAMA REDAKCIJA!
Rūpnīcas strādnieku vidū dzirdēju runas par to, ka sievietēm, lai saņemtu pensiju pēc atvieglotiem noteikumiem, darba stāžs kaitīgos apstākļos tiklīdz pagarināts līdz 10 gadiem. Vai tas tā ir, un ar ko tas saistīts?

Ar cieņu ķīmiskās apstrādes ceha operatore L. STOLPOVSKA

Uz jautājumu atbild kadru daļas inspektore **Ludmila Potapova:**

— Aprīli mūsu rūpnīca viesojās sociālās nodrošināšanas ministre. Viņa atbildēja, ka izmaiņas šajā jautājumā paredzētas ap 1991. gadu, bet konkrēti kaut ko vēl pateikt nevar. Līdz šā gada beigām presē bus publicētas visas tautas apsprie- šanai atviegloto pensiju nodrošinā- šanas noteikumu projekts.

INFORMĀCIJA

Pārdod garāžu. Zvanīt pa telefo- nu 29913.

LIDZJOTIBA

18. ceha kolektīvs skumst kopā ar katlu mājas operatoru **Stepanu Corniju** viņa dēla **Aleksandra** pār- agrās nāves gadījumā.

Rūpnīcas jubileju gaidot

Rūpnīcas jubileju gaidot

Vēsture saistās ar šodienu

HARIJS HOLSTS mūsu rūpnī- cā ienāca 1962. gadā. Ilgus gadus viņš bija galvenais inženieris, tad vairākus gadus strādāja par Val- mieras rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieku un plānu komisijas priekšsēdētāju. Pēc at- griezšanās rūpnīcā atkal bija galve- nais inženieris. Tagad — centrālās laboratorijas priekšnieka vietnieks.

TUVOJOTIES jubilejai, nedaudz grību pakavēties pie dažiem uzņē- muma vēstures jautājumiem un problemām. Manuprāt, vairāk jārunā par to, kā rūpnīcas vēsture saistās ar šodienu, ar darbu pār- kārtošānos apstākļos, par to, kas traucē, lai šis revolucionārais proces- ris rītu straujāk.

Vispirms neliels atskats pagātnē. Kā jau laikraksta rakstītis, lemons par Valmieras stikla šķiedras rūpnī- cas celtniecību tika pieņemts, balstoties uz PSKP CK un PSRS Ministru Padomes 1958. gada lē- mumu par ķīmiskās rūpnīcas at- stāstību mūsu zemē. Projektu docu- mentācijas tehniskā ekonomiskā pamatojuma teksts, ka rūpnīca ce- ļama Valmierā, jo tūr ir neizman- tots darbspēks un blakus Valmie- rai — Bāle ir kvarca smiltis kā galvenā izejviela stikla šķiedras ražošanai.

Tad, kad rūpnīcā vajadzēja stā- ties darba ierindā, Valmierā jau brīva darba spēka nebija. Tāpēc arī visa uzņēmuma pastāvēšanas laika, bet īl sevišķi pēc otrās kārt- sas nodošānos loti nopietna ir bi- jusi un arī tagad ir kadru nepietie- kamības problēma. Līdzekļus jau- du nodotānai nedalīti, bet dzīvokļu celtniecība tie kādā netika iedalīti pietiekamā veidumā, lai gan visi iestājas par to nepieciešamību. Traucēja arī celtniecības kadru trūkums.

Izejviela — Bāles kvarca smiltis — kļuva mums nepiemērota, kad tehnoloģijā lika ieviesti augst- rāžīgi stikla šķiedras ražošanas aparāti. Lai samazinātu diegu triekstembu, vajadzēja šīs smiltis bagātināt, (tas floteļot. Lodes drenu cauruļu rūpnīcā bija paredzēta smiltis bagātināšanas ceha celtnie- cība jau sešdesmitajos gados. Tas netika izdarīts. Un tā ne tikai mū- su rūpnīcā, bet arī vairākos repub- likas stikla rūpnīcas saka vēst ba- gātinātā smiltis no Ramenskās. Tomēr, liekas, šai problēmai būtu jārod praktisks risinājums 13. pie- gade!

RŪPNĪCAS kolektīvā ienācu 1962. gada jūlijā kā tā vienpadsmit- tais loceklis. Darbā uz šējieni — galvenā inženiera amāā — mani norīkoja Latvijas PSR Tautas saimniecības padomes ķīmiskās

rūpnīcas pārvalde. Pirms tam biju strādājis ražošanā: par māi- nas meistaru, ceha priekšnieku Li- vanu stikla rūpnīcā, Česu būvmate- riālu rūpnīcā. Riteja mans trīsdes- mitais gads un, saprotams, toreiz neapjautu, vai lieta, pie kuras es- mu ķeris, bus pa piecām vai ne. Kā tas izdevies, to vērtējet jūs, veterāni, kolēģi, viss darba kolektīvs...

Sākumā viens no galvenajiem uzdevumiem bija ražot nestandarta iekārtu rūpnīcas toposajiem ce- ģiem. Galvenā mehānika daļās tie- šā vadība (toreiz par vecāko inženieri tur strādāja **Voldemārs Duda- lis**, tagad jau veterāns un rūpnīcas galvenais mehāniks) to darīja me- hāniskais cehs, kas darbu sāka 1962. gada otrajā pusē un kura darbu vadīja un pirmo kolektīvu veidoja prasīgms un prasīgs speciā- listis **Jānis Muzikants**. Vēlāk šo darbu turpināja un cehu ilgus gadus vadīja **Genādijs Krajevs**. Iedibināts darba tradīcijas kolektīvs saglabājis līdz mūsu dienām, tikai spēki, lai apmierinātu rūpnīcas va- jadzības pēc nestandarta iekārtām, mehānizācijas līdzekļiem, apriko- juma tr par maziem, lai gan teh- niskās apgādātības līmenis — augsts.

Rūpnīcas celtniecību tajos laikos vadīja iecirkņa priekšnieks **Vladi- mīrs Maslovskis** un, kaut arī bija nepilnības, tomēr celtniecības kvali- tāte rūpnīcas pirmajā kārtā bija labāka nekā turpmākajās. Par to liels paldies celtnieku veteranu kolektīvam, kas toreiz pašizlīdzīgi veica savus pienākumus.

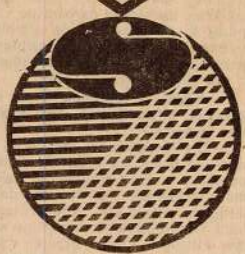
1962. gadā tika uzsākta elektro- krāņu ceha iekārtu montāža. Ga- tāvību saukties par speciālistiem ar praktisku darbu, piedaloties iekārtu montāžā, apliecināja visa Ri- gas Viegļās rūpnīcas tehnikuma 1963. gada izlaiduma grupa. Šo darbu vadīja toreiz vēl tehnikuma audzēkņis, pēc tam daudžus gadus par ceha mehāniķi nostrādājušais **Atis Pencis**. Vienlaikus viņš veica nozīmīgu racionalizācijas darbu, aizvaidējot gados iesniedzis 3 iz- gudrojumus un 246 racionalizācijas priekšlikumus ar ekonomisko efek- tu 161,8 tūkstoši rubļu.

Nozīmīgu darbu racionalizācijas jomā veicis arī rūpnīcas veterāns, aušanas ceha priekšnieka vietnieks **Kārlis Adata**, kas iesniedzis 235 racionalizācijas priekšlikumus, iz- strādājis 2 izgudrojumus ar kopējo ekonomisko efektu 172,4 tūkstoši rubļu. Nedaudz vēlāk viņiem pie- vienojās **Pēteris Grinbergs**, kura kontā ir 203 racionalizācijas priekš- likumi un 2 izgudrojumi, kas de- vusi ekonomisko efektu 199,2 tū- kstoši rubļu. Tas ir vērtīgs pa- raugs, no kura mūsu jaunajiem speciālistiem būtu ko pamācīties. Un ne jau tikai tādēļ, lai šos re- kordus pārspētu, bet gan lai dotu reālu ieguldījumu uzņēmuma teh- niskajā pilnveidošanā.

RŪPNĪCAS nelielais kolektīvs tolaik ļoti nopietni gatavojais elektrokrāņu ceha palaišanu. Opera- toru, meistaru palīgi, inženier- tehnikā darbinieki savu specialitāti, rūnīgi mācoties 3 mēnešus, apguva Polockas stikla šķiedras rūpnīcā. Tad pienāca 1963. gada 18. jūlijs,

kad agrā rīta stundā operatori **Eriks Bergmanis** un **Vitauts Vitols** ieguva pirmo Valmieras stikla šķiedru. Visi kolektīva locekļi šī brīdī dzīvoja ar vienu domu: izdo- sies vai nē? Izdevās! Šo mirkli rūpīgi gatavoja gan nodrošinā- ņo, gan elektrokrāņu ceha speciālisti un kadru strādnieki. Tas arī bija lielākais gandarījums par paveikto un arī pirmās nopietnais pakā- piens rūpnīcas izaugsmei. Šis brī- dis kļuva par atskaiti mūsu uzņē- muma dzimšanai.

1963. gada nogalē palaistais stikla lodīšu cehs un 1964. gadā palaistais austures cehs noslēdza rūpnīcas pirmo tehnoloģisko ciklu. Turpmākajos gados sekoja to cehu nodošāna ekspluatācijā, kas nodro- šināja stikla auduma virsmas ap- strādi, dekoratīvo audumu un tau- las paterīna pretu ražošanu. Aus- tuves ceha kolektīvs — pats lielā- kais (kā tauta dārzēt sāka: rūpnī- ca rūpnīca) — vienmēr bijis dar- bīgs, bagāts daudzām ierosmēm, kas paliekošu vietu ieguņus arī radnieciskajos uzņēmumos.

Nevar nemot enerģētiku un au- tomātikas dienestu lielo darbu, kas tika veikts, lai sāktu pulstēt rūpnī- cas sirds — katlu māja, che tiku savlaicīgi nodrošināti ar energo- sursiem, tiku attīrīti notekūdeņi un racionāli izmantoti tirais ūdens, lai nepārtraukti darbotos automātika katlu mājā, stikla kau- sēšanas ceha un elektrokrāsnis.

RŪPNĪCAS speciālisti šajos ga- dos veikusi nozīmīgu darbu tehnoloģijas un iekārtu pārveidošanā. Nav bijuši reti tādi gadījumi, kad esam varējuši teikt: apgriezto pirmo reizi nozārē, kā piemēram, 19. stik- la un ar to saistītu materiālu ra- zošana, dekoratīvo audumu izga- tošana. Apgāstam jau seso pnei- matisko stēļu modifikāciju. Jā- leic, ka sešdesmitajos un septi- desmito gadu pirmajā pusē augli- ga sadarbība bija ar Visavienības stikla šķiedras un stikla plastu pētniecības institūtu. Daudzas viņu izstrādnes ieviešams ražošanā, kā arī rūpnīcā tika palaista pēc tur izstrādātas tehnoloģijas. Bet, mazi- nošiem zinātnieku ieinteresētāi, at- bildība, kā arī tāpēc, ka nozārē trūkst savas mašīnbūvības bāzes, iz- strādnes kļuva mazāk kvalitatī- vas, bieži vien nepabeigtas. Tā re- zultātā saņemam iekārtu, kas nebi- ja gatava augstgāzīgam darbam, piemēram, ČHA-5 agregāts, spēle- jams un šķēterējamas mašīnas PKC-100, TKC-100, partijas šķer- mašīnas ČHП-125C. Divdesmit pie- cu gadu laikā rūpnīcā būv izlai-

dusi nevienu jaunās konstrukcijas šķiedras tinamo aparātu. Tas viss, protams, radījis sašutumu kā spe- ciālistos, tā operatoros.

Ieradums — nepabeigt izstrād- nes, to nepietiekamais līmenis tur- pinās, un bieži šo darbu nepietie- kami kritiski izvērtē. Strādājot pašfinansēšanas apstākļos, tas ra- da konflikta situācijas starp rūpnī- cu un institūtu un, saprotams, ne- gatīvi ietekmē darba rezultātus.

UN TAGAD nedaudz par mums pašiem — rūpnīcas centrālās labo- ratorijas kolektīvu. Mūsu uzdev- vums ir pilnveidot esošo tehnolo- giju. Mūsu sāpju bērns tik ilga- jos pastāvēšanas gados tomēr pa- liek dažādie eļļotāji. Lai gan daudz esam izzinājuši, tomēr sa- karā ar eļļotājos ietilpšošo kom- ponentu izgatavošanas tehnoloģi- jas maiņu piegādājotās rūpnīcas, komponentu derīguma termiņu no- ilgumiem parādās arvien jaunas nianšes, kuras uzreiz neizmēram, jo mūsu rīcība esošās analīzes me- todes ir nepilnīgas. Tas, sapro- tams, atsaucas uz produkcijas kvali- tāti, kā arī nodara psiholoģisku ļaunumu kolektīvam. Tāpēc mūsu stingrākā apņemšanās — 1988. ga- dā un 1989. gada pirmajā pusē ievie- st hromatogrāfiju eļļotāju sa- stāva pilnīgāki noteikšanai.

Esam uzsākuši risināt 25 un 50 mikronu elektroizolācijas audumu apgušanu ar cietes eļļotāju. Termokīmiski to apstrādājot, jāiegūst materiāls, kas nodrošinātu izstrā- dājumiem augstāku kvalitāti elek- trotehnikajā rūpnīcībā. Ši uzde- vuma tālāks sekmīgs risinājums at- karīgs no tā, kā apgušim bezkon- trolora pneimatisko stēļu un kā tik- šim nodrošināti ar iekārtām, lai šo tehnoloģiju liktu lietā. Tālākā perspektīva jāstrādā pie bezaktri- tumu tehnoloģijas.

SODIEN rūpnīcas janda desmit- kārtosjusies. Tas ir mūsu strād- nieku, inženierietehnisko darbinie- ku un kadrotāju kopīga darba rezul- tāts. Sākumā mūs šiem lielajiem darbiem sparņoja jaunības degsne, ko vēlāk papildināja zināšanas pieredze, meistarbība. Liela patei- cība mūsu skolotājiem Rīgas Polite- hnikaijam institūtam, Rīgas viegļās rūpnīcas tehnikumam un Poļo- kas stikla šķiedras rūpnīcas kolektīvam.

Nevaru šeit nosaukt visus, bet grību atzīmēt, ka par spēcīgiem ra- zošanas organizatoriem izauguši **Astrida Aizsilniece**, **Tālis Daniels**, **Gafina Miķis**, **Māra Dangule**, **Elza Pakalne**, **Arija Pence**. Sakot ar ce- ha priekšnieka amatu, visus inženierietehniskā darbinieka hierarhis- kos pakāpienus veicis rūpnīcas di- rektors **Inārs Polaks**. Par labiem savas profesijas speciālistiem kļu- vusi **Ruta** un **Aldis Zeibols**, **Velta** un **Pēteris Kantāni**, **Georgs Ad- mins**, **Veiga Pētersone**, **Anita Gul- mane**, **Felīcija Berga** un vēl daudzi daudzi citi.

IPASI grību pastāstīt par **Rotu Lusiju** (Oinas), kura rūpnīcā ie- nāca ar komjaunatnes ceļazīmi pēc vidusskolas beigšanas un sāka strādāt tas celtniecībā 1960. gada jūlijā. Likās, vai sīkajai meitenei pietiks spēka strādāt mūrnieka dar- bu. Bet izturēja neatlaidība, sev

izvirzītais uzdevums apiecināt se- vi praktiskajā darbā. Rota rūpnīcas pirmajos pastāvēšanas gados strā- dāja par laboranti. Bet no 1965. gada visu savu darbu mūžu viņa saistījusi ar darba aizsardzības un drošības tehnikas daļu. Mēs Rotu esam iepazīnuši kā atsaucīgu, zi- nošu un tājā pat laikā prasīgu pret sevi un citiem speciālistiem, lai gan arī viena otra nesaprastu. Bet grību teikt, ka tie, kas nav sapra- tuši Rotu, nav izpratuši arī drošī- bas tehniku. Viņa savu darbu vien- mēr veikusi bez lieka skajuma, pa- matīgi, ar lielu atbildības sajūtu. Kadru trūkuma dēļ viņa bieži strā- dājusi pāri saviem spēkiem. No vī- pas daudziem, jo sevišķi jauna- ģiem, būtu jāmācās, kā lietderīgi izietot katru darba stundu. Ikdien- sas darba ritma steigā mēs ne vienmēr esam saskatījuši šī darba lielumu, nozīmīgumu. Tāpēc svētku reizē nedaudz apstāties un pa- teiksim viņai lielu paldies par labi padarītu darbu, par daudzajiem rūpnīcai atdotajiem gadiem.

SODIEN mūsu veterānu pulkā ir visu mūsu rūpnīcā pazīstamo profesiju pārstāvji — varoši, zino- šī, apzinīgi darba darītāji, kuriem nav jāsarkest par savu veikumu, kuri saprot, ka vārds **strādnieks**, lai kādā profesijā katrs no viņiem sevi izteiktu, sākas ne tikai ar sa- ražotiem diegu kilometriem, audu- mu metriem, ne tikai ar maņas uz- devuma kārtīgu izpildi, bet arī caur mātes un tēva doto darba ti- kumu, no vecākajiem darba bied- riem gūtajām amala gudrībām.

Sodien visas mūsu dzīves demo- kratizācijas, pārkārtošanās apstāk- ļos ir ļoti būtiski augsti turet strādnieka, speciālista, veterāna nosaukumu. Tas vispirms nozīmē, ka mēs visi esam stingras apzīnā- sas disciplīnas paraugs, ka mēs iz- bildim savu kolektīvu un esam at- bildīgi par savu rīcību tieši savam kolektīvam ne tikai par to, kas no- tiek katrā darba vietā, bet lai jus- tos kā savas rūpnīcas saimnieki, redzētu, kas notiek arī apkārē, Pa- līdētu administrācijai un sabied- rīskajām organizācijām ar saviem lietiskajiem priekšlikumiem pilnvei- dot ražošanu, lai pašfinansēšanās apstākļos tiktu vairoti mūsu darba rezultāti un līdz ar to vairāk li- dzekļu varētu atvēlēti rūpnīcas no- zīmīgākās sociālās problēmas risi- ņāšanai — dzīvokļu celtniecībai.

Domāju, ka ne vienmēr pats galvenais ir sapņietie rubļi, bet gan kolektīva pašapziņa: mēs va- gam, mums izdodas, uz mums pa- ļaujās, ar mums rēķinās. Loti bū- tiski, lai šāds piemērs būtu mūsu jauniešiem, kas ienāk rūpnīcas ce- hos. Grībotos, lai šo jauniešu vidū būtu vairāk veterānu bērnu, lai zustu līdz šim pastāvšie aizsprie- dumi, jo maizes bēr garozas nav nekuri.

Izjutot šādu pilsonisko stāju, jaunie strādnieki, speciālisti neva- rēs mūsu rīcību, mūsu izpratni un attieksmi ne tikai darba, bet arī sadzīvē noraidīt kā savu laiku pār- dzīvojušu. Viņi pieņems mūsu dzi- vēs jēgas normu, un tas kļūs par pamatu, lai tālāk virzītu mūsu rū- pnīcas, visas sabiedrības atjaunošni.

HARIJS HOLSTS,

rūpnīcas centrālās laboratorijas priekšnieka vietnieks

Redaktore **V. LEJSTRAUTA**

Laikraksts iznāk reizi nedēļā — ceturtdienās, latviešu un krievu valodā. Redakcijas adresis: Valmieras tipogrāfija «Liesma», pasta indekss 228600, Valmierā, A. Upiša ielā 7, 0,5 uzsk. iespaidloksne, ofseta tehnika. Tirāža 800 eks. «Вестник химии» («Химический вестник») — издание перуочного комитета комсомола, заводского комитета и администрации Валмиерского завода стеколоволокна, выходящий один раз в неделю по четвергам, на русском и латышском языках. Адрес редакции: 228600, г. Валмиера, ул. Гагарина, 7. Телефон 21472 и 339. Отпечатано в Валмиерской типографии «Лесма», 228600, г. Валмиера, ул. А. Упиша, 7. Ориентная печать, 0,5 усл. п. л. Тираж 800 экз. На латышском языке.